

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S.C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard

Pârât: Minister Finansów

Prin ordonanța din 5 februarie 2015, Curtea declară că articolul 2 alineatul (3) al doilea paragraf din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității ⁽¹⁾, trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, prin care se aplică o acciză pe aditivii clasificați la codul 3811 din Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1031/2008 al Comisiei din 19 septembrie 2008, la o altă cotă decât cea aplicată carburantului la care sunt adăugați.

Articolul 2 alineatul (3) al doilea paragraf din Directiva 2003/96 trebuie interpretat în sensul că poate fi invocat de un particular împotriva administrației naționale competente în cadrul unui litigiu în fața instanțelor judecătorești naționale în vederea înlăturării aplicării unei reglementări naționale care ar fi incompatibilă cu această dispoziție.

⁽¹⁾ JO L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy w Rzeszowie (Polonia) la 10 iunie 2014 –
Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o./Skarb Państwa –
Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa – Prezydent Miasta Przemyśla**

(Cauza C-282/14)

(2015/C 171/10)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy w Rzeszowie

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o.

Pârâți: Skarb Państwa – Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa – Prezydent Miasta Przemyśla

Prin Ordonanța din 11 decembrie 2014, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis că este vădit incompetentă să răspundă la întrebările adresate de Sąd Rejonowy w Rzeszowie.

**Recurs introdus la 12 ianuarie 2015 de Ledra Advertising Ltd împotriva Ordonanței Tribunalului
(Camera întâi) din 10 noiembrie 2014 în cauza T-289/13, Ledra Advertising Ltd/Comisia și Banca
Centrală Europeană**

(Cauza C-8/15 P)

(2015/C 171/11)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Ledra Advertising Ltd (reprezentanți: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, avocat, și A. Riza QC)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană și Banca Centrală Europeană

Concluziile recurenței

Recurența solicită Tribunalului:

- admiterea recursului, respingerea cererilor părților, obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, atât a celor efectuate în fața Curții, cât și a celor efectuate în fața Tribunalului, și soluționarea cauzei pe fond.

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a încălcat dreptul UE în aprecierea mai multor afirmații, după cum urmează.

- a) Tribunalul s-a întemeiat pe faptul că „atribuțiile încredințate Comisiei [...] în cadrul Tratatului MES nu presupun nicio putere decizională proprie și [...] că activitățile exercitate de aceste două instituții în cadrul aceluiași tratat nu angajează decât MES” ⁽¹⁾, fără a evalua deloc impactul afirmației juridice pe care a acceptat-o *arguendo* la punctul 48, potrivit căreia Comisia „nu a cedat controlul efectiv al rolului său în procesul decizional în temeiul articolului 136 alineatul (3) [TFUE] conform competențelor care îi sunt recunoscute la articolul 17 [TUE] de a acționa în calitate de instituție UE responsabilă să asigure compatibilitatea cu dreptul Uniunii a actelor încheiate în temeiul Tratatului MES”.
- b) Se susține că în Hotărârea Pringle ⁽²⁾, pe care s-a întemeiat Tribunalul ⁽³⁾, s-a decis că, deși Comisia și BCE nu angajează decât MES ⁽⁴⁾, cu toate acestea, Curtea a observat, *inter alia* ⁽⁵⁾, la punctul 164 din hotărârea respectivă, că „competențele atribuite Comisiei prin Tratatul MES îi permit, astfel cum prevede articolul 13 alineatele (3) și (4) din acesta, să asigure compatibilitatea cu dreptul Uniunii a protocoalelor de acord încheiate de MES”, iar la punctul 174 că, „în temeiul articolului 13 alineatul (3) din acest tratat, protocolul de acord care este negociat cu statul membru care a solicitat un sprijin pentru stabilitate trebuie să fie pe deplin compatibil cu dreptul Uniunii”.
- c) Afirmația „o cerere de despăgubire formulată împotriva Uniunii și întemeiată pe simpla nelegalitate a unui act sau a unui comportament care nu a fost adoptat de o instituție a Uniunii sau de agenții săi trebuie respinsă ca inadmisibilă” ⁽⁶⁾ a fost aplicată fără o evaluare a argumentelor din replica recurenței, conform căreia „[...] BCE [ar fi] acționat în calitate de [instituție UE], întrucât MES nu putea să exercite în mod legal un control efectiv al puterii coercitive în temeiul dreptului UE pentru a permite și/sau a face și/sau a acționa în virtutea amenințării. Puterea coercitivă menționată este acordată exclusiv [...] în controlul efectiv al BCE, care nu poate fi cedat în temeiul dreptului Uniunii.”
- d) „[C]omportamentul care se pretinde că se află la originea prejudiciului invocat este o abținere de a acționa din partea Comisiei cu ocazia semnării protocolului de acord [...]. Cu toate acestea, semnarea protocolului de acord a intervenit după reducerea valorii depozitului reclamantei [...]. Astfel, această reducere a avut loc la intrarea în vigoare a [măsurilor din 29 martie 2013]. În consecință, nu se poate considera că reclamanta a reușit să dovedească cu certitudinea necesară că prejudiciul pe care apreciază că l-a suferit a fost efectiv cauzat de inacțiunea reproșată Comisiei” ⁽⁷⁾. Această afirmație ignoră modul în care recurența și-a expus cauza, menționat la punctul 41 din ordonanță, și anume: „[c]onditiile referitoare la [FAF] acordată [Republicii Cipru] la 26 aprilie 2013 și modul în care acestea au fost solicitate de Comisie și de BCE sunt cele care au cauzat reclamantei prejudiciul pentru care urmărește să obțină o despăgubire în temeiul articolelor 268 și 340 TFUE”. Modul în care acestea au fost impuse a implicat neasigurarea de către Comisie a conformității condiționalității cu dreptul UE și amenințarea BCE de a înceta furnizarea de euro către Cipru, care au constituit o succesiune de acte/abțineri de a acționa începând de la 15 martie 2013 și terminând cu respectarea condiționării la 29 martie 2013.
- e) Conținutul protocolului de acord a fost contestat pentru motivul că acesta făcea referire la o respectare prealabilă a condiționării prealabile, care, *ex hypothesi*, a intervenit anterior reducerii valorii depozitelor recurenței, aspect pe care Tribunalul nu l-a apreciat ca parte integrantă a unei conduite.

- f) „[În cazurile în care comportamentul care se pretinde că se află la originea prejudiciului invocat constă într-o abținere de a acționa, este necesar în mod special să existe certitudinea că prejudiciul menționat a fost cauzat efectiv de inacțiunile reproșate și că nu a putut fi provocat de comportamente distincte de cele reproșate instituției pârâte”: Ordonanța Portela/Comisia ⁽⁸⁾. Cu alte cuvinte, „chiar și în cazul în care” ⁽⁹⁾ Comisia a acționat conform obligației sale de a asigura faptul că condițiile sunt conforme cu dreptul UE, acest lucru nu ar fi schimbat nimic, întrucât „semnarea protocolului de acord a intervenit după reducerea valorii depozitului reclamantei la BoC” ⁽¹⁰⁾. Tribunalul a omis din nou să aprecieze argumentele pe care s-a întemeiat recurenta: a se vedea, *inter alia*, literele (d) și (e) de mai sus.
- g) În plus și cu titlu subsidiar, Tribunalul a săvârșit o eroare de fapt considerând că protocolul de acord a fost semnat după reducerea valorii depozitelor în toate cazurile. În cazul BoC, reducerea definitivă a valorii nu a intervenit decât după semnarea protocolului de acord la 26 aprilie 2013, și anume la sfârșitul lunii iunie 2013.
2. În cazul în care CJE recunoaște faptul că pârâții au avut capacitatea juridică de a acționa în calitate de instituții ale UE, rezultă că decizia Tribunalului cu privire la al doilea capăt de cerere [privind anularea], menționat la punctele 55-60 din ordonanță, ar fi *a fortiori* inoperant.

⁽¹⁾ Punctul 45 din ordonanță.

⁽²⁾ Hotărârea C-370/12 (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punctul 45 din ordonanță.

⁽⁴⁾ Punctul 45 din Ordonanța din 10 noiembrie 2014.

⁽⁵⁾ A se vedea de asemenea punctele 112 și 163.

⁽⁶⁾ Punctul 43 din ordonanță și Ordonanța din 4 iulie 2013, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Comisia și alții (C-520/12 P, EU: C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punctul 54 din ordonanță.

⁽⁸⁾ Ordonanța din 17 decembrie 2008, Portela/Comisia (T-137/07, EU:T:2008:589, punctul 80).

⁽⁹⁾ Hotărârea din 25 iunie 1997, Perillo/Comisia (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punctul 54 din ordonanță.

Recurs introdus la 12 ianuarie 2015 de Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou și Lilia Papachristofi împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera întâi) din 10 noiembrie 2014 în cauza T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou și Lilia Papachristofi/Comisia Europeană și Banca Centrală Europeană

(Cauza C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurenți: Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou și Lilia Papachristofi (reprezentanți: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, avocat, și A. Riza QC)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană și Banca Centrală Europeană

Concluziile recurenților

Recurenții solicită Tribunalului:

— admiterea recursului, respingerea cererilor pârâților, obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, atât a celor efectuate în fața Curții, cât și a celor efectuate în fața Tribunalului, și soluționarea cauzei pe fond.

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a încălcat dreptul UE în aprecierea mai multor afirmații, după cum urmează.